

inquietud

PUBLICACIÓ QUINZENAL D'ESQUERRA

Sortirà els dissabtes

Redacció i Administració: La Unió Liberal

Preu de subscripció: 2'50 pessetes semestre

Número solt: 20 cèntims

Les multituds

En qualque acte individual o col·lectiu podreu comprovar que l'home és propens a formar part del ramat. Fins en els partits més avançats pot comprovar-se aital fetnòmen.

Les simpaties de les multituds poques vegades són empreses vers les idees, casi sempre van vers els homes que diuen representar-les i les propalen; eixa és una prova del seu moltonisme. L'ésser humà vol ésser manat, salvat o dirigit. Heu-vos ací la causa de les caigudes fulminants dels grans ídols de les multituds. La multitud, confia, espera i fins exigeix de l'home que ha erigit en nou mesies, i en quant no dona satisfacció a llurs esperances, el ramat reacciona i es rebel·la, no contra el cap o el guia, sinó en contra de l'home que no ha sabut o no ha pogut conquerir per a ells el que desitjaven i esperaven.

Remarca amb més claredat l'injustícia que el fet encarna, quan la rebel·lió va dirigida contra l'home que jamai pretenqué ésser cap ni guia, però per circumstàncies especials el ramat el cregué cap i l'erigí en guia admirat de la seva vida i de la seva obra. Una sola desil·lusió dels seus admiradors, quina responsabilitat a l'admirat no li pertany, dona ocasió a les més grans rebel·lió i que sigui trepitjada i escarnida la seva personalitat. Quina és la causa? Una sola: l'esperit messiànic, tan fortament arrelat en el poble.

L'home que sent amb tota intensitat l'idea de llibertat, deu encaminar sa noble tasca a emancipar-se d'aqueix equivoc que obstaculitza tota fonda transformació, ha de conresar en ell i en cada home el desig d'ésser lliure ja que sols amb l'anhel d'ésser lliure agegantarà l'amor a la seva independència, que transformarà radicalment sa pròpia manera d'ésser, i per tant la creència de que deu ésser dirigit, guiat i conduït. En resum, si les multituds no logren, en llur majoria, abandonar la necessitat de que hi hagi un home que les dirigeixi, les jefatures seran eternes i eternes també seran llurs desil·lusions.

El vertader origen del manament no radica en la conveniència particular del que va haver de manar; així mateix la idea de que els jefes són imposats deu ésser desestimada. L'origen del manament radica en la creència de les majories, de que forçosament han de tenir algú que cuidi dels assumptes de la col·lectivitat. L'imposició no sorgí del que manava, sino dels que el feien manar.

Si més tard s'han donat casos diversos i fins contraris, aital fet és totalment secundari. La força del costum de manar ha creat l'amor al manament.

I aqueixa idea errònea encara perdura. A l'entorn d'un home que una camarilla anomena jefe s'agrupa voluntàriament la multitud, sense que ningú la forçi. Esperen d'aquell home qualsevulga solució meravellosa. Si defrauda llurs esperances, se subleven en contra d'ell. Però no per a continuar una vida sense jefes ni mandataris, sino per agrupar-se a l'entorn d'un altre home que forçosament els ha d'enganyar, o s'han d'enganyar ells mateixos.

Propagar i demostrar que els jefes no poden solucionar res, és feina que no deu abandonar tot home que senti intensament la seva personalitat. L'història ens dona la possibilitat de provar-ho. No hi ha raó humana que justifiqui esperar-ho tot d'un home, pel qual se senti la més gran simpatia. Cal que suri la seva individualitat per damunt de tots els jefes i mandons de tota mena; cada individu deu conresar l'hort de la llibertat per compte propi, ja que la llibertat no és per ésser donada. Ha d'aconseguir-se. Quant més lliures siguin els homes individualment, més lliure serà la col·lectivitat. Mentre el poble segueixi esperant dels nous mesies amb el fals argument de que s'els imposa o de que són necessaris, això serà el més gran obstacle per al seu total alliberament.—AMIC

¿Pot parlar de justícia i normalització el govern que deixa per resoldre casos com el del Centre de Dependents?

Animes mortes

Aquest neguit, aquest malestar, aquest nerviosisme que no els deixa viure, que els fa les cares llargues i les mans tremoloses; aquest gratar-se el cap i rosegar-se les ungles; aquestes passejades incertes, caminant sempre a la deriva com si busquessin quelcom que ells mateixos ignoren; aquesta ànsia de saber l'opinió d'altri per manca d'opinió pròpia; el desig d'ésser en el lloc que no es troben, cercant una solució que sempre els resulta insoluble; aquest anar en busca de l'absent per a abocar-li a cau d'orella una corrua de secrets que de secret no tenen més que l'ésser plans vergonyants que, amb tot i el seu cinisme patentat, no gosarien dir en veu alta per no espantar la seva covarda consciència... Aboquen, descarregant-se del peç feixuc que han traguinat tot el dia, les idees covades durant l'insomni o fruits d'una mala digestió, les coses més baixes, les infàmies més vils contra els que ells en fan llurs enemics, arribant a deixatar el pòsit de la seva bilis infectant, per llançar-la damunt de tot aquell que s'oposa a les seves sensuals satisfaccions.

¿Que són, sinó sensualitat, tot aquest teix de lluites corrosives i canibalesques, cúmulo de prejudicis i d'interessos creats que defensen com el ca famolenc defensa l'os que l'amo, després de satisfet, l'hi ha tirat?

Oh, l'amo! Aquí està el quid de la tragèdia i de la comèdia.

Els que un dia, com Judes, el traïren, i, pitjor que un Judes, l'ensorraren, avui el seu servilisme desvagat i el seu cos acostumat al látigo, l'enyoren.

L'esclavitud perdurà mentre quedin ànimes d'esclau. L'home, animal de costums, al cap de tants anys de tenir qui el dirigia, qui el manava, enc que fos a vergassades, ara es troba amb el cervell atrofiat i no té el coratge de posar en moviment un mecanisme tan oxidat.

Ninots que tenen l'apariència d'homes, però que estan mancats d'ànima, no tenen l'estímul d'un ideal; desconeixen de tot sentit espiritual, sols posseeixen els sentits de la carn. Són ànimes mortes.—V. PI